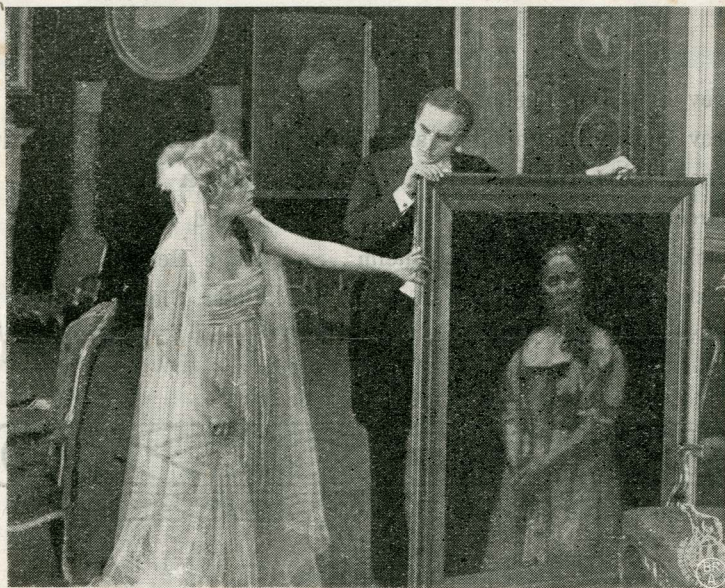

6, 5-1920

Kærligheds- valsen

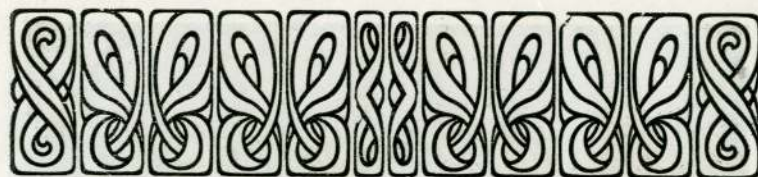
Skuespil i 5 Akter fra
Nordisk Films Kompagni

Iscenesat af A. W. Sandberg

Personerne:

Grev Erik Borghjælm	Aage Fønss
Grev Gustav Borghjælm, hans Fætter .	Albrecht Schmidt
Ninon, Eriks Hustru	Clara Wieth
Marcel, Digter	Svend Kornbeck
Hushovmesteren paa Borghjælm	Aage Hertel
Kusken paa Borghjælm	Peter Nielsen
Kroværten	Bertel Krause
<i>Den gamle Greve</i>	<i>Dudorik's Jarl</i>

Sagn om Løngange og Spøgelse tilhører længst forsvundne Dage, men evig uforanderlig er Menneskesjælen. Naar Mørket ruger over Jorden og Sindet er sygt af Angst og Fortvivlelse, spøger det i vore egne Sjæle, og Genoplevelsens Rædsler stiger frem fra Underbevidsthedens Dyb — fra Sjælens ukendte Løngange.

Forbandelsen hviler over det gamle Borghjælm Slot, og blandt Egnens Folk fortælles der sære Ting om den ærværdige Borg, som i Aarhundreder er gaaet i Arv fra Slægt til Slægt. I mange Aar har Slottets vestre Fløj staaet ubeboet, men alligevel har man set Lys i Taarnet, og enkelte har i Midnatstimen hørt dæmpet Musik fra et af de Værelser, hvor Mennesker ikke tør færdes. Det pusler i Korridorer og Kamre, og Slottets Ejer, Grev Gustaf Borghjælm, ser ud som et Spøgelse.

En mørk og dyster Regnvejsaften kommer der en ensom Rytter til Borghjælm Kro. Det er en ung Mand, hvis hele Væsen røber Adelsmanden, og hvis Ansigt er præget af Sorg og Modgang. Hushovmesteren fra Slottet træffer den Fremmede i Krostuen og opdager til sin Overraskelse, at det er Grev Gustafs Fætter, Erik Borghjælm, som for to Aar siden pludselig rejste bort. Mens Regnen pisker og Lynene knitrer, fortæller den unge Greve sin triste Historie.

Livet laa lyst og smilende for ham, da han for to Aar siden fejrede sit Bryllup med Ninon — den skønne og elskelige, unge Kvinde, som ogsaa Digteren Marcel tilbad, og som inspirerede ham til hans skønneste Digte. I et rørende Brev skrev han til Brudeparret, at han ikke vilde komme til deres Bryllup, men han kom alligevel, — han kunde ikke andet. Erik var ikke Digter som Marcel, men besjælet af sin Kærlighed skrev han en Komposition — Kærlighedsvalsens — som en Hymne til sin Brud. Marcel var begejstret for den og lovede Ninon, at han skulde finde nogle fattige Ord til de be-daarende Toner, hendes Mand havde skabt. Ingen er Herre over Hjertets lønlige Rørelser, og selv om Erik erkendte, at det var uretfærdigt at mistænke Marcel, — dette store, godmodige Barn, der var hans bedste Ven, — saa pintes han dog af Skinsyge ved at se den andens tilbedende Kærlighed, og onde og lave Tanker steg frem i hans Sjæl.

Bryllupsfesten fik en brat Afbyrdelse. Erik kaldtes til Borg-

hjelms Slot, hvor hans Onkel laa for Døden, og i den mørke Nat kørte han og Ninon deres forfærdelige Skæbne i Møde.

Dødens Stilhed hvilede over Slottet, hvor Eriks Fætter, Grev Gustaf Borghjelm, modtog dem. Uhyggen gennemisnede dem og med tungt Sind traadte de ind i Dødsværelset. Med Forfærdelse stirrede den døende Mand paa Ninon, der skælvende lyttede til hans usammenhængende Ord — i hendes Øre lød de som en Bebudelse af kommende Ulykker. Angst og træt gik hun op paa sit Værelse, medens Erik vaa-gede ved Onklens Leje, hvor Liv og Død kæmpede mod hinanden.

I denne forfærdelige Stund læste Erik den Bog, som den Døende gav ham, og som fortalte om den Forbandelse, der hvilede over Slægten. Det var Beretningen om hans Stamma-faders, den onde Grev Heinrichs — ulykkelige Gemalinde,

Marri-Anne, der lod sig bedaare af en Sangers skønne Ord, og over hvem Greven tog en frygtelig Hævn. I vild Dødsrædsel udslyngede hun sin Forbandelse over Slægten, og siden da fandt ingen Borghjælm-Greve Lykken. Dette mørke Kapitel af Borghjælmslægtens Historie brændte sig ind i Eriks Sjæl, og i hans Fantasi blev Marri-Anne og Sangeren til — Ninon og Marcel.

Han var nu — efter at Onklen havde draget sit sidste Suk — Herre til Borghjælm, men Marri-Annes tragiske Historie — Dødens Gru — og den megen Vin, som Fætteren nødte ham til at drikke, havde gjort hans Sind sygt og revet hans Nerver i Stykker. Skinsygen sled i hans Bryst, og en Ubetydelighed fik ham til at tro, at Ninon bedrog ham . . . og da han atter kom til sig selv, var hun død, som han elskede.

I sin nedbrudte Sindstilstand lod han sig fuldstændig lede af Gustaf, der erklærede, at for Navnets Skyld maatte hans Brøde hemmeligholdes. Erik overdrog ham Borghjælm Gods og flygtede bort som en Afsindig . . .

To Aar flakkede han fredløs om, plaget af Samvittigheds-kvaler, og nu er han vendt tilbage for at bede om Tilgivelse ved hendes skjulte Grav og overlevere sig selv til Retfærdigheden.

Da Erik slutter sin Fortælling, raser Uvejret endnu, og i Krostuen fortælles der Spøgelseshistorier fra Borghjælm Slot. Erik hører Kroværtten berette om en underlig Fremmed, der kom til Kroen hin Nat, da den gamle Greve døde. Han skrev et Brev, der skulde afleveres til Grev Erik personlig, og da Værtten ikke traf Greven, gemte han Brevet, som først nu kommer Adressaten i Hænde. Med Vemod genkender Erik Marcels Skrift, og bittert erkender han sin skæbnesvangre Blindhed, da han læser følgende:

Erik, fine og gode Menneske!

Jeg har været paa Slottet i Aften — for at se Ninon for sidste Gang og for at give hende de fattige Ord, jeg føjede til dine jublende Toner. —

Jeg var fuld og gal, og Ninon var bange for dig. — Vid, at hun, hvis rene Ansigt har lyst for mig i de lange, graa Aar, hun elsker dig . . . kun dig. Jeg har kysset hendes Hænder. I ser mig aldrig mere.

Marcel.

Digterens Brev bortjager enhver Tvivl fra hans betyngede Sind, — han har dræbt en uskyldig . . .

Da Uvejret har lagt sig, nærmer han sig Slottet, og i Natens Stilhed hører han til sin Forundring spinkle Toner fra vestre Fløj — ingen Fejltagelse er mulig — det er Kærlighedsvalsens, der bliver spillet. Et lysende Haab slaar ned i ham, og han giver sig Skæbnen i Vold. Famlende finder han Vej gennem Løngange og hemmelige Døre, det forunderlige sker, han finder Ninon, og han føler hendes Hjertes Slag, da han griber hende i sine Arme. — —

Fra samme Stund er det ude med Grev Gustaf, hans

djævelske Rænker bliver afslørede, og Gengældelsen rammer ham. Det var Begærligheden efter at eje Slottet, der drev ham til at begaa denne forfærdelige Skændighed mod Fættren. Hin Nat, da Erik sjælsoprevet faldt sanseløs om, fik Gustaf den grusomme Tanke at bedøve Ninon og lade hendes Mand være i den Indbildning, at han havde dræbt hende. Efter Eriks Flugt holdt han Ninon indespærret for selv at kunne raade over Godset, men Besiddelsen bragte ham ingen Lykke, han blev en ensom Mand og pintes af Angst for, at den Dag skulde komme, hvor han maatte staa til Regnskab for sin Handling.

Nu er den Time kommen, som han saa længe har frygtet, Borghjælm-Mysteriet er løst, og Nattens Spøgelser maa vige for Kærlighedens straalende Sol.

CLARA WIETH

Stjärnan i

Kärleksvalsens

Filmdrama i 5 akter

Officin: NORDISK FILMS COMP.

Innehaves med monopolrätt av A.-B. Svenska Filmkompaniet.

Kärleksvalsen.

FILMDRAMA I 5 AKTER

Iscensatt av A. W. SANDBERG.

PERSONER:

Greve Erik Borghjelm	Aage Fönss.
Greve Gustav Borghjelm	Albrecht Schmidt.
Ninon, Eriks gemål	Clara Wieth.
Marcel, diktare	Svend Kornbeck.
Hovmästaren på Borghjelm	Aage Hertel.
Kusken på Borghjelm	Peter Nielsen.
Värdshusvärden	Bertel Krause.

Förbannelsen vilar över det gamla Borghjelska slottet, och bland traktens folk berättas märkvärdiga saker om den ärevördiga borgen, som under århundraden gått i arv från släkt till släkt. I många år har slottets västra flygel stått obebodd, men ändå har man sett ljus i tornet, och många ha under midnattstimman hört dämpad musik från ett av rummen där människor ej våga vistas. Det prasslar i rum och korridorer och slottets ägare, greve Gustav Borghjelm ser ut som ett spöke.

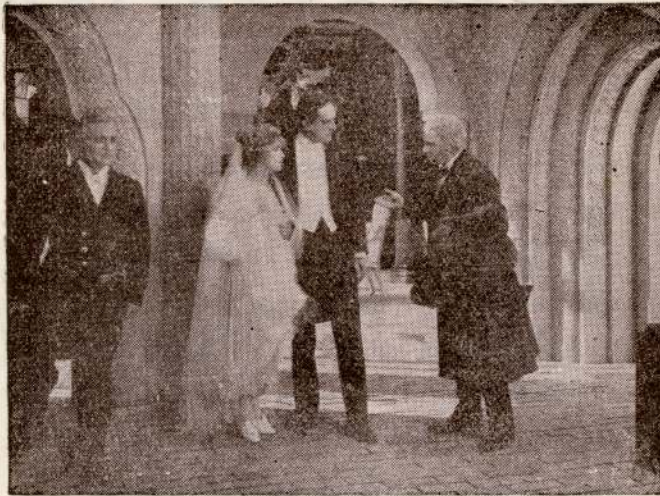
En ovädersdag kommer en främmande ryttare till Borghjels värdshus. Det är en ung man, vars hela väsen röjer adelsmannen, och vars ansikte bär spår av sorg och motgångar.

Hovmästaren på slottet sammanträffar med främlingen i värdshuset och upptäcker till sin överraskning, att det är greve Gustavs kusin, Erik Borghjelm, som för 2 år sedan plötsligt försvann. Medan regnet slår och blixterna korsa varandra berättar den unge greven sin sorgliga historia.

Livet såg ljusst ut för honom, då han för två år sedan firade sitt bröllop med Ninon, den vackra och älskliga, unga kvinna, som också diktaren Marcel tillbad, och som inspirerade honom till hans vackraste dikter. I ett rörande brev skrev han till brudparet, att han ej ville komma till deras bröllop, men han kom ändå, — han kunde ej annat. Erik var ej diktare som Marcel, men besjälad av sin kärlek skrev han en komposition — Kärleksvalsen — som en hymn till sin brud. Marcel var hänförd över den och lovade Ninon, att han skulle finna några fattiga ord till de bedårande tonerna. Ingen är herre över hjärtats hemliga känslor, och även om Erik erkände, att det var orättvist att misstänka Marcel, — detta stora, godmodiga barn, som var hans bästa vän, så pinades han dock av svartsjuka genom att se den andres kärlek. Bröllopsfesten fick ett sorgligt slut. Erik kallades till Borghjels slott, där hans onkel låg för döden, och i den mörka natten åkte han och Ninon sitt öde till mötes.

Dödens stillhet vilade över slottet, där Eriks kusin, greve Gustav Borghjelm mottog dem. Med tungt sinne trädde de in i sjukrummet. Med förfäran stirrade den döende mannen på Ninon, vilken skälvande åhörde hans osammanhängande ord. I hennes öron ljöd det som ett förebud till kommande olyckor. Rädd och trött gick hon upp på sitt rum, medan Erik vakade vid onkelns läger, där liv och död kämpade med varandra.

I denna förfärliga stund läste Erik den bok,

som den döende gav honom och som berättade om den förbannelse, som vilade över släkten.

Det berättades om hans stamfader, den hårde greve Heinrichs olyckliga gemål, Marri-Ann, vilken lät sig bedåras av en sångares vackra ord och över vilken greven tog en fruktansvärd hämnd. I sin dödsrädsla utslungade hon sin förbannelse över släkten och sedan dess fann ingen greve Borghjelm lycka. Detta dystra kapitel ur Borghjelmssläktens historia brände sig in i Eriks själ, och i hans fantasi blevo Marri-Ann och sångaren till — Ninon och Marcel.

Han blev nu efter onkelns död ägare till Borghjelm, men Marri-Anns tragiska historia, dödens hemskhet och det myckna vinet, som kusinen förmodade honom att dricka, hade blivit för mycket för hans nerver. Svartsjukan rasade i hans bröst

och en obetydlighet fick honom att tro, att Ninon bedrog honom. Han förlorade besinningen . . . .
. . . och då han åter blev herre över sig själv, var hon död, som han älskade.

I sitt nedbrutna sinnestillstånd lät han sig fullständigt ledas av kusinen Gustav, vilken förklarade, att för namnets skull måste hans brott hem-

lighållas. Erik överlät Borghjelm's gods åt honom och flydde själv bort som en vansinnig.

I två år flackade han fredlös omkring i världen, plågad av samvetsqual, och nu har han återvänt för att bedja om förlåtelse vid Ninons grav och överlämna sig själv till rättvisan.

Då Erik slutat sin berättelse rasar ännu ovädret och i värdshuset berättas spökhistorier från Borghjelm's slott. Erik hör värdshusvärden berätta om främlingen, som kom till värdshuset den natten, då den gamle greven dog. Han skrev ett brev,

vilket skulle lämnas till greve Erik personligen, och då denne ej kunde anträffas, gömde han brevet, vilket först nu kom adressaten tillhanda.

Med vemod igenkänner Erik Marcell's stil och ångerfull läser han följande:

Erik, min gode vän!

Jag har varit på slottet i kväll för att se Ninon för sista gången och ge henne de fattiga ord jag fogat till dina jublande toner. Jag var full och galen och Ninon var orolig för dig. Det är *dig* hon älskar, endast dig, denna kvinna vilkens rena ansikte lyst för mig i långa, mörka år. Jag har kysst hennes händer. Nu se ni mig aldrig mer.

Marcell.

Diktarens brev förjagade varje misstanke från Eriks nedtyngda sinne, — han har dödat en oskyldig. —

Då vädret lagt sig, närmar han sig slottet, och i nattens stillhet hör han till sin förvåning svaga toner från västra slottsflygeln. Intet misstag är

möjligt — det är Kärleksvalsen som spelas. Ett hopp genomilar honom. Famlande finner han vägen genom löngångar och hemliga dörrar. Han finner Ninon och sluter henne i sina armar.

Från denna stund är det slut med greve Gustav. Hans djävulska ränker bli avslöjade, och vedergällningen drabbar honom. Det var begäret efter att äga slottet, som drev honom att begå den förfärliga handlingen mot sin kusin. Den natten Erik föll sanslös ned i Ninons rum, fick Gustav den hemska tanken, att bedöva Ninon och låta hennes man vara i den tron, att han hade dödat henne. Efter Eriks flykt höll han Ninon inspärrad, för att själv kunna bestämma över godset, vilket dock ej bringade honom någon lycka. Han blev en ensam man, ständigt plågad av fruktan för att den dagen skulle komma, då han måste avlägga räkenskap för sina handlingar. Nu har stunden kommit, som han så länge fruktat. — Borghjelm's mysteriet är löst och nattens spöken måste vika för kärlekens strålande sol.

3571

PROGRAM

(The following text is extremely faint and largely illegible due to bleed-through from the reverse side of the page. It appears to be a detailed program or agenda for an event, possibly a church service or a formal dinner, mentioning various participants and activities.)